

junij 2019

Grčija 2019

Egej

1. junij 2019, sobota

Oreoi, Evija - Agnontas, Skopelos

Jutranje odkrivanje Oreia malo skrajšava, ker je napovedan veter iz ugodne smeri in že dva dni nismo jadrali... Pri svetilniku na otočku Pontikonisi zapeljemo na odprto morje in izklopimo motor. Veter je dobil mlade že nekaj milj prej, vendar se je obrnil v Oreiski kanal, nam pihal v kljun in delal visoke strme valove zaradi nasprotnega toka v kanalu. Na odprtem lepo jadramo v orco. Vetra je do 25 vozlov, valovi niso več moteči. Pred Skopelosom veter ugasne. Pod Skiatosom se vleče megla.

Za prenočevanje izbereva zaliv Agnontas na Skopelosu, ki ima dolg pomol, kjer pristaja trajek, kadar je meltemi za pristajanje v glavnem mestu Skopelosa premočan. Zaliv Agnontas je znan po valovanju in posledično strganih vrveh, izpuljenih bitvah, čeprav je sorazmerno skrit. Danes te nevarnosti ni bilo.

Na koncu zaliva je peščena plaža in nekaj tavern. Morje je čisto. V vodo skočiva kar z barke. Večerjava okusne škarpoče, kupljene v Oreiu, v brodetu po kretske. 1,5 kg je stalo 10 €. Za kozice je ribič želel imeti 30 € po kili. Cene rib so v Grčiji zelo različne, pravil ni....

Uspavajo nas čuki, ki se pridno pogovarjajo preko zaliva.

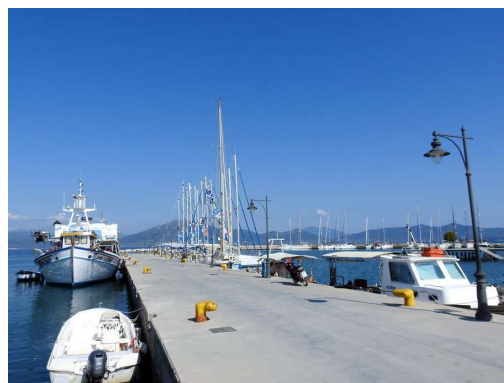
Oreoi, obalna ulica

Oreoi, ulica v drugi vrsti

mlekarna

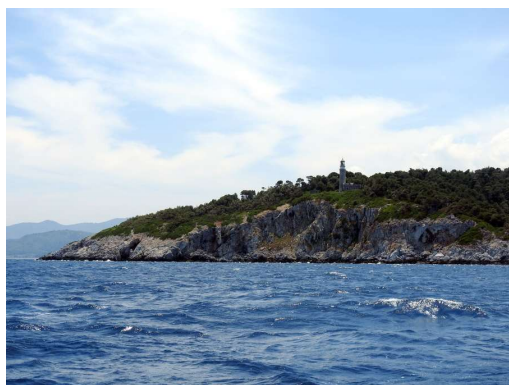
pomol Sailing Holiday-a

orejski Marinko

Draco from Spain

svetilnik na Pontikonisi-ju označuje vhod v Orejski kanal

Agnontas z barke

2. junij 2019, nedelja

Agnontas, Skopelos - Steni vala, Alonnisos

Agnontas ima vsaj tri taverne, en hotel in kar nekaj turističnih apartmajev, vikendov. Premorejo market ter avtobusno povezavo s svetom. Vse skupaj smo si zjutraj ogledali v 15 minutah, nato sva pol ure srkala kavo v taverni "Muria". Ogromna murva, po grško murja, pod katero smo sedeli, je divja murva. Nima slastnih plodov, ki popackajo vse, na kar padejo.

Veter je in vetra ni. Počasi jadramo brez pomoči motorja le v kanalu med Skopelosom in Alonnisosom. Danes nismo sami. Okoli nas je skoraj toliko čarter jadrnic kot okoli Murterja. Alonnisos ima lepe zalive s peščenimi plažami. Za vsako jadrnico se nekaj najde, če ne na Alonnisosu, pa na Peristeri, sosednjem otočku.

Napovedane so nevihte in odločiva se za preizkušeni zaliv Steni Vala, kar pomeni "ozek zaliv". (Ime "potrjuje" teorijo, da so Hrvati poselili grške otoke.) Vrževa sidro in se s krmo veževa na obalo, kjer je po grško taverna zraven taverne, supermarket (navadna trgovina) in voda. Priveza nihče ne računa, je pa priporočljivo v najbližji taverni spiti vsaj eno pivo.

Priporočilo sva upoštevala.

V zalivu je malo bark. Voda ima 21 stopinj in ne moreva se upret plavanju. Morje je polno izvirov in bi rekla, da so topli. Kasneje se pripelje še nemška čarter posadka z jadrnico in s katamaranom. Sledil je polurni film v živo: kako sidraš katamaran vsaj približno v zeleni smeri, preden ga privežeš na obalo...

S temo se je vsul dež. Neverin je divjal skoraj do jutra. Odločitev je bila prava, spali smo prav mirno.

zaliv Agnontas

pomol za trajekt

jutranje prebujanje

pod murjo

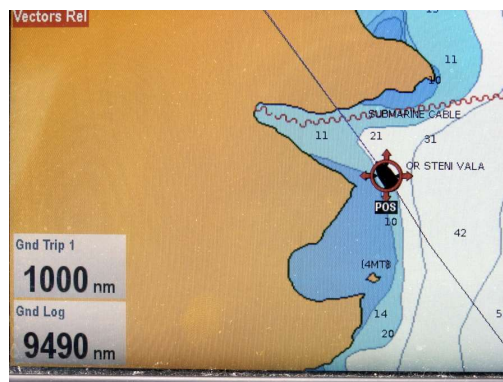
med Skopelosom in Alonnisosom

kora Alonnisos

Steni vala

prvih 1000 milj od Vrsarja

3. junij 2019, ponedeljek

Steni vala, Alonnisos - Planitis, Kira Panagia

No niso vsi mirno spali. Malo globlje v zalivu je bil parkiran lep velik grški motorjak. Bogdan, ki je včeraj pregledoval kako ležijo sidra, je kapitanosa opozoril, da ima sidro zapleteno v verigo od sosedovega muringa, edinega muringa v zalivu. Ni se sekiral rekoč, da bo to že zjutraj uredil. Midva sva mirno spala in šele zjutraj izvedela, da je ob 1h ponoči nastal vik in krik. Plastičnjaku zaradi močnega bočnega vetra zapleteno sidro ni več držalo. V naglici je izplul in s seboj povlekel ketno od muringa in jo lepo položil čez sidra vseh, ki smo bili vezani bolj zunaj. Neposredni sosed Francoz je ostal brez muringa in še sidro mu je premaknil. Zjutraj je nekako uspel razložiti nemškimi mladcem zakaj gre. S pomočjo močnega mladeniča in močnega izvenkrmnega motorja na francozovem gumicu se je ketna vrnila na staro mesto.

Medtem je Bogdan vrtal, pilil in sestavljal novo prijemališče za napenjalno gurno na loku za bimini. Po zaključeni akciji "muring" je vse sodelujoče nagradil z dolenskim sadjevcem.

Bogdan si je letos zadal za cilj, da vidi medvedko v živo, zato sva počasi motorirala ob obali Peristere, Alonisos in Kire Panagije. Uporabnega vetra ni bilo. Medvedko sva vendarle ugledala. Zlahka jo zamenjaš za potapljača, a kmalu ugotoviš, da noben potapljač na dah ne zdrži toliko časa pod vodo.

Popoldne sidrava v zalivu samostana, ki je dependansa samostana iz Atosa. Spet doživiva nemški program sidranja. Bogdan si gre samostan поблиže ogledat, jaz se grem kopat. Voda ima neverjetni 22 stopinj. Rib tu ni dovoljeno loviti. Debeli cipli to očitno vedo. Tik preden dvigneva sidro se pripelje menih, zapelje čoln na sani, pritisne na daljinca in se odpelje iz vode s čolnom vred...

Prenočujemo na sidrišču v zalivu Planitis, 4 milje severneje od samostana na Kiri Panagiji.

Kira Panagija je osrednji del krajinskega parka. Otok ni okrašen s telefonskimi antenami. Pravzaprav ni niti ene.

akcija "muring"

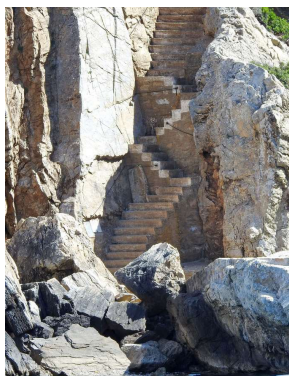
Steni Vala

morska medvedka

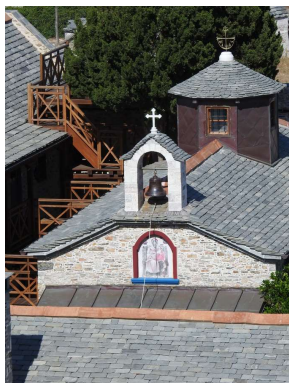
visoki, skalni otoki, Kira Panagia

vklesane stopnice nad pristanom samostana

samostan je popolnoma obnovljen

od prej ni vidnih ostankov

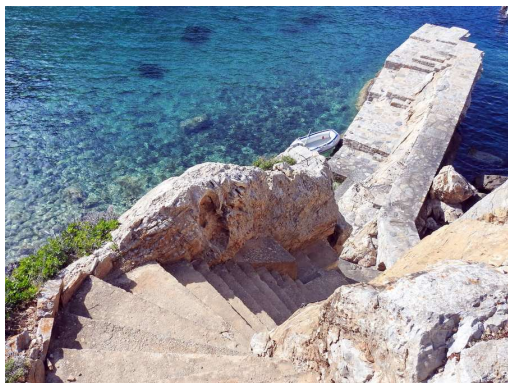
morda je tudi povečan

s poti proti morju

edini pomol

ob pomolu ni dovolj globine za jadrnice

menih s pomočnikom

4. junij 2019, torek

Planitis, Kira Panagia - Nea Skioni, Halkidika, Kassandra

Včeraj v zalivu zagledava Morskega psa točno na mestu, kjer veva, da sidro dobro drži. Zato sidrava prav blizu njega, morda celo preblizu. Veter je ponoči pihal z vseh strani in Morski pes je bil enkrat pred, drugič za nami, a posadki se nista vznemirjali.

Zjutraj nas preseneti močan naliv, ki je Laro temeljito razsolil in je tokrat ni obarval rjavo.

Planitis je velik, popolnoma zaprt zaliv. Vhod je kot na Lavsi, širok morda 70 m. Če piha zunaj orkanski veter, piha tudi v zalivu, a valovi z odprtega morja vanj ne pridejo. V takem primeru ne moreš ven iz zaliva, niti z gumicem na kopno. Danes je bila voda lepa, svetlo modra in topla, 22 stopinj. Po krajšem raziskovanju okolice se je kopanje prav prileglo.

Za danes je napovedanega vsaj nekaj vetra, v prihodnjih dneh naj bi ga bilo še manj. Izplujemo proti Halkidiki, zahodnemu prstu z imenom Kassandra. Poslovimo se od Severnih Sporadov - otokov "Mamma mia".

Celo pot brni motor. Optimistično potegnem gor glavno jadro, a ni kaj dosti v korist. Občasno dodava še genovo. Vse skupaj zelo dolgočasno premikanje na sever. Morje je prazno, brez ladij, brez živali, brez interneta, le vsakih nekaj milj plava škatla iz stiropora. 40 milj modrine preden zagledaš nekaj, kar je podobno Debelemu rtiču. Danes smo vsi trije malo naveličani zibanja...

Vplujemo v prvo možno pristanišče na zahodni obali zahodnega prsta Halkidike, Nea Skioni. Že od daleč opaziva neverjetno število ribiških bark v njem, kot da bi se sešla vsa grška ribiška flota skupaj. Med manjšimi ribiškimi barkami komaj najdeva prostor za larino krmo. V kakšen makrame na pristaniškem dnu je strmoglavilo sidro, bova ugotavljala jutri. Priveže naju prijazen Egipčan Tarak, ki dela na eni od barčic. Tudi na drugih delajo mladi fantje temne polti. Med seboj govorijo arabsko. Z nama se sporazumevajo bolj z rokami.

Ob 21h izplujejo ribiške barke loviti tune, mečarice, sardele. Jadrnico, ki se je kasneje vezala na prazen pomol, zjutraj nihče ni pregnal. Ribiči so se vezali v četverorede...

Morski pes

makija s kozami okoli zaliva

Lara in Morski pes

ena izmed kapelic na obali Planitisa

V katero smer piha veter?

brez komentarja...

polotok Kassandra

pristanišče Nea Skioni

5. junij 2019, sreda

Nea Skioni - Neas Potidaias, Halkidika

Nea Skioni ima ribiško samo pristanišče, vse ostalo je prirejeno turistom. Na obalni ulici so taverne, v drugi vzporedni ulici so ribarnice in marketi, v tretji "Zimmer frei". Levo in desno od vasi so hoteli in neskončne peščene plaže. Pesek je bolj svetlo rjav kot na Sporadih in Eviji. Turisti so iz jugo-vzhodna Evrope. Večino jih razumeva. Dimitris v cybercafe-ju je na nama treniral angleščino in dobro obvladal vaško ponudbo prodajalk.

Proti pričakovanju sva se iz zmede boj v portu odsidrala brez zapletov. Danes, ko naj vetra po napovedi ne bi bilo, prav prijetno jadramo proti SZ. Na obali neskončne, ravne, peščene plaže prekine maks Zlatni rat in kasneje nobel rezervat za turiste Sani vilage, hotel, marina.

Pred prekopom med morjema Thermaikos in Toronaios jadra pospravimo. Thermaikos je pred Solunom, Toronaios morje med zahodnim in srednjim prstom Halkidike. Tu je polotok Kassandra najožji in je izkopen 36 m širok prekop Portas. Globok je najmanj 3 m, na vstopu in izstopu, sicer več kot 4 m, višina mostu in daljnovoda preko njega je 17 m.

V iskanju prenočišča se peljeva čez pol milje dolg prekop tja in nazaj. Na vzhodni strani je morje preveč nemirno. Na zahodni strani je edina možnost veza na 2 x po 30 metrov obale ob kanalu, pri vaškem mandraču. Vse ostale obale so preplitve.

Teh 2x 30 m je zasedenih s petimi velikimi plivaricami in njihovimi spremljevalnimi čolni. Ko se vračava, se en čoln umakne, ker se ribiči pripravljajo na izplutje. Pa imava vez. Malo nenavaden sicer. Pri kljunu je morje globoko 110 cm, pri krmi pa 200 cm, a bolj zaščiten vez bi težko našla. Edina nevarnost je, da se kobilica usede na muljasta tla, ker je tu menda 40 cm bibavice...

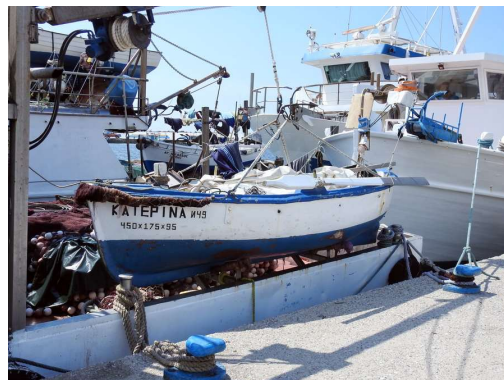
Privezati se nam pomagajo malo starejši fantje, ki so tu na dopustu in smo jim z vezom onemogočili trnkarjenje. Izkaže se, da so iz Leskovca. Eden izmed njih je kamionist v Ljutomeru. Dolenjski sadjevec jim dobro tekne.

Ribiči kmalu izplujejo. Na mesto ribiške barke pred nama se veže doma narejen trimaran. Zanimiva barka z nekomunikativno, francosko govoreča posadka.

Ko pristanišče zapustijo vsi ribolovci, zavladajo mačke. Zelo jim je všeč trimaran, preiščejo vse od kljuna do krme. Bogdan oddalji Laro od pomola in jih cilja s fračo. Kljub temu, da tri zadene, ne prepreči naskoka na našo barko, ko se vanjo mačje neprodušno zapremo.

med ribiči v Nei Skioni

ribiške barke

selfi

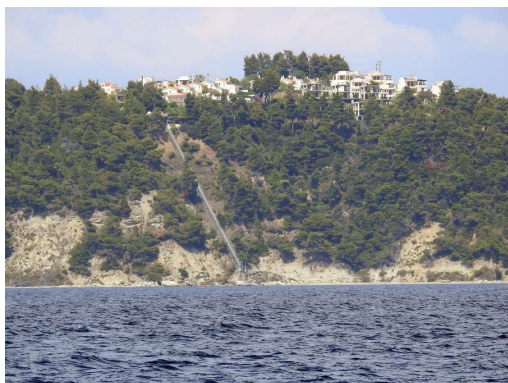
še vodiči opevajo arhitekturna čudesa Halkidike

svetilnik pol milje od konice rta

rt Cassandra, xxi Zlatni rat

lift na plažo

slikovita pokrajina pred prekopom

v prekopu Portas

in nazaj

obala na zahodnem koncu

vaški mandrač

6. junij 2019, četrtek

Neas Potidias, Kassandra - Neos Marmaras, Sitonia

Ob 6h zjutraj se vrnejo ribiške barke. Francoski trimaran se je moral umakniti, mi smo dovolj odmaknjeni. Vseeno sva na krovu, ko se velika plivarica privezuje le 1 m od nas. Bogdan ne more iz svoje kože in takoj oddrvi kupovat ribe. Vrne se s kilo in pol sardel. Ribiči nočejo denarja, ker prodajajo samo ribarnicam. Tudi piva ne marajo. Posadke so skoraj v celoti arabske. Bi pa eno Coca-Colo. Diredaj s prekladanjem rib kmalu potihne. Eni gremo nazaj spat, drugi študirat peljar za naslednje dni.

Ko posadka Lare končno vstane, gremo na ogled vasi. Včasih kmetijsko vas so zasedli vikendaši. Kmetijski stroji in traktorji so parkirani na ulicah okoli hiš. Kupiva dve Coca-Coli Zero. Ribiči jih hvaležno sprejmejo.

Ugotavljava, da sva čudno utrujena in brez volja. Ko motoriramo čez zaliv Toronaios (piha južni veter 6 vozlov) proti srednjemu prstu Halkidike, sva komaj budna in prav nič lačna. Zaključiva, da je bila včerajšnja pozna večerja preveč obilna. V Nei Skioni sva kupila krasne, debele, sveže, kozice in sardele. Oči so premagale želodec. Vse sva pojedla in rezultat je očitno beljakovinski šok ... vzhajava, vključno z Oto, ki obožuje glave od kozic.

Pred Neos Marmaras-om se sidramo za kopanje in povozimo lasten laks. Ker to ni prvič, ima kapitan že izdelano posebno orodje in strategijo. Uro ga ni iz vode in vse je rešeno. Panula bo od sedaj naprej malo krajša, vabo sva rešila. Čeprav ima morje že 22,5 stopinj, je bil kapitan kar malo podhlajen.

Neos Marmaras je turistično središče zahodne obale Sitonije, kakor npr. Portorož za Slovence. Zapeljeva v pristanišče.

Od valobrana so ostali samo še razmetani deli pontonov, ponton v "marini" se komaj še drži skupaj. Muringi so za domače barke, voda je, a ni pitna, elektrika je. Trenutno je vse zastonj, ker so v nedeljo izvolili novega župana, ki še ne ve, kaj bi naredil z marino.

V vasi okoli pristanišča je vse kar povprečen turist potrebuje. Levo od vasi in okoli vasi so spodobni "zimmer frei-i", desno nobel rezervat z luksuznimi hoteli in luksuzno urejeno marino. Pogovorni jezik je bolj pogosto srbščina, bolgarščina, turščina kot angleščina. Gosti so bili večinoma rojeni v prejšnjem stoletju in ob 23h se vrvež umiri.

jutranja gneča v Neas Potidias

prekop z mosta

vaška taverna

taverna vaškega umetnika

še tretjič čez prekop

mali mandrač na vzhodni strani nedoločljivih globin morja

še zadnji pogled na prekop

uf, preveč sem jedla...

želvji otok

"marina" Neos Marmaras

Neos Marmaras
ponoči

Neos Marmaras

7. junij 2019, petek

Neos Marmaras - Koufos, Sitonia, Halkidika

Voda je na voljo v neomejenih količinah. Kapitan naju z Oto odžene na sprehod, da lahko v miru spet enkrat spolira barko. Odkrijem kje imajo bazar, kot v Lavrionu, enako ob četrkih med 7h in 14h. Včeraj se nam žal ni izšlo.

Najprej zapeljemo v nobel hotelsko naselje z marino - po nafto. Črpalka je prvi pomol, ki ga ugledaš, še v kanalu. Glede na mega plastičnjake v marini ne more biti drugače. V marino se sprehodi le radovedni kapitan peš in ugotovi, da so graditelji Grand resorta Porto Carras želeli narediti nekaj ekskluzivnega, kot je Porto Cervo na Sardiniji, a je ostalo le pri željah.

Od tu naprej proti jugu je obala vedno lepša. Peščene pleže so najprej še svetlo zeleno-rjave, kot obala, ki jo spira morje, kasneje snežno bele. Pokrajina je gričevnata, porasla z borovci. Poti do plaž so kot nalašč za raziskovalce z avtodomi. Gostota kopalcev je 2 na četrt milje. Bolj južno je gostota avtodomov narasla. Poiščemo svetlo modro dno, se sidramo in 2 uri hladimo v morju, ki ima že 23,5 stopinj. Veter ponovno piha z juga 5 vozlov. V barki je prvič letos več kot 30 stopinj.

Ob 17h sidramo pred vasjo Koufos v zalivu, podobnemu Skriveni luki. Heikkelov peljar pravi, da je eden najlepših v Sredozemlju. Res je tu lepo in mirno, a Portorus na Lastovu je gotovo bolj romantičen.

Za danes je dovolj brezveterja. Boljša izbira bo Mithos v taverni nad zalivom.

Neos Marmaras "valobran"

Neos Marmaras marina

Neos Marmaras, desni del

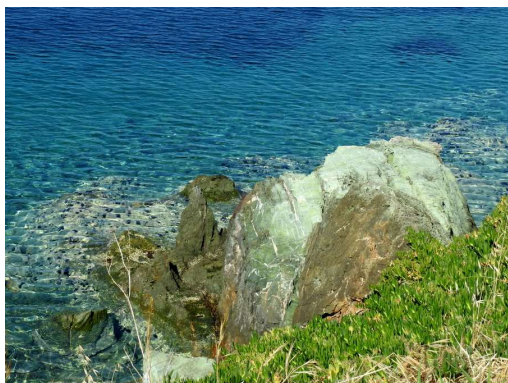
Neos Marmaras, levi del Grand resort Porto Carras

marina Grand resort Porto Carras

nekam ozek vhod za mogočne prebivalce

čudne barve kamnov

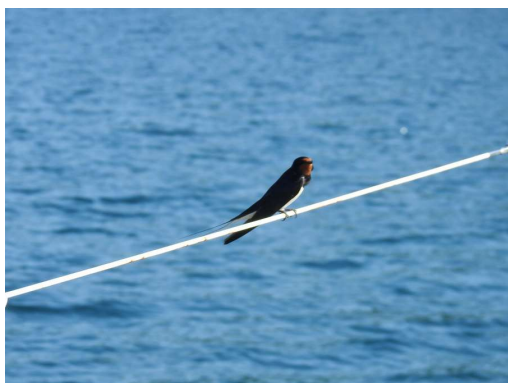
bele plaže

avtodomi

plaže v neskončnost

nov prebivalec Lare

Koufos

8. junij 2019, sobota

Koufos - Akladhi, Sitonia, Halkidika

Mithos je bil dobra izbira predvsem za vaške komarje. Očitno že dolgo niso srečali sočnega ženskega bitja. Autan je delno pomagal, Hansaplant pršilo ne, obleke niso spoštovali. Rezultat je, da sem danes kot bi imela ošpice. Kapitan jih ne privlači, vsaj v moji bližini ne.

Zjutraj gremo na turistični ogled zaselka in frape. Nič posebnega ni bilo opaziti. Edina zanimivost je bila potujoča vrtnarija z izborom kot Kalija. Do sedaj sva videla le potujoče prodajalne zelenjave, sadja, rib, kruha in svaštarnice.

Potujemo dopustniško - beri počasi. Vetra ni. Vse bliže sva Atosu (najbolj vzhodni polotok Halkidike). To je avtonomna pokrajina in sveta gora Grčije, kjer v 18 samostanih živijo menihi iz raznih držav in kjer veljajo pravila izpred petih stoletij. Obiskovalci so lahko samo moškega spola (velja za ljudi in živali). Pluti se sme pol milje od obale, če je na barki ženska pa eno miljo. Obpluti je potrebno cel polotok brez ustavljanja, kar znese ca. 60 milj. V slabih pogojih je to nemogoče izvesti v enem dnevu. Zaenkrat kaže, da naj bi bilo primerno vreme v torek. Sedaj gledava spoštljivo visoki vrh grške svete gore le od daleč.

Danes se kmalu za najbolj južnim rtom Sitonije sidramo v turkizni vodi pred zlato plažo Kriaritsi. Pesek na plaži ni bil siv, svetlo-rjav ali bel, ampak lepe slonokoščene barve. Pokrajina okoli zaliva je kot Lavezzi, zanimive skale in razgibano kopno. Na kopnem je kemp in mesto duhov. Griči so prepreženi z asfaltnimi cestami, urbanistično zasnovano počitniškega naselja, ki ni bilo nikdar sezidano. Lepo, mirno, nenavadno.

Piše, da ima morje 23,5 stopinj, a se nisva strinjala s termometrom. Morda je bilo zunaj prevroče.

Zvečer nas kapitan zapelje v še bolj čuden pristan Akladhi. Ogromen pomol z vodo in elektriko sredi ničesar. Več kot kilometer stran je Sarti, kar velika počitniška vas. Tukaj so le domači ribolovci s palicami, male ribiške barke, plivarica z arabsko posadko, nekaj psov in mačk. Na vhodu v pristanišče je na kartah narisano preveč križkov, da bi si sezonski jadralci drznili vpluti. Globine so OK, tudi za večje od nas.

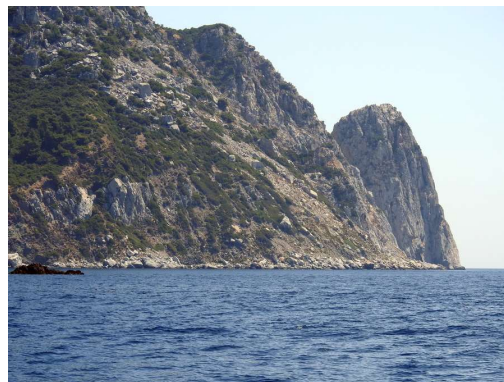
Koufos

severno grška taverna, streže Gruzinec

dobro opremljena uživača

južni rt Sitonije

Kriaritsi golden beach

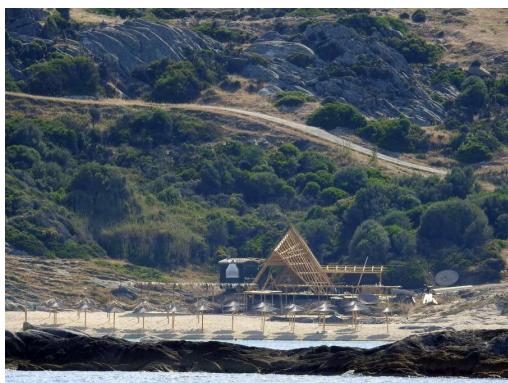
Kriaritsi golden beach

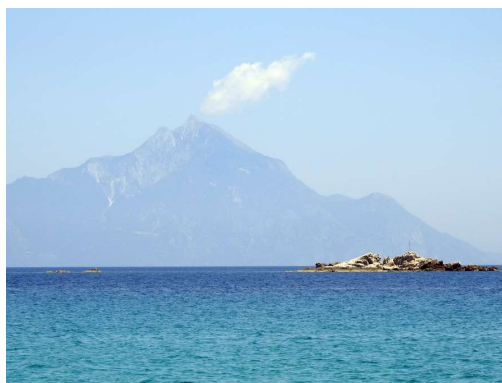
Kriaritsi, za vsakogar nekaj

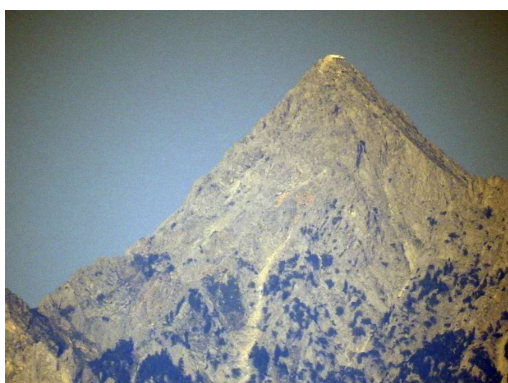
Kriaritsi, v ozadju mesto duhov

plaža v izgradnji

Atos

Atos

Akladhi

9. junij 2019, nedelja

Akladhi, Sarti - Dhimitraki, Diaporos, Sitonia

Najprej je priletela na streho spalnice riba, za njo ribič, ki je skočil s pomola po svoj ulov. Pet minut kasneje naju dokončno zbudi lastnik plivarice. Vplula je plivarica na katere mestu sva bila privezana. Napol v snu se preseliva na drugo stran prve. Izkoristiva prost muring in veževa krmo na pomol. Egipčanski pomočnik kapitana nama je to najbrž želel povedati že včeraj, pa se mu ni izšlo.

Nastopi kapitanovih družabnih 5 minut (do 2 uri). Skuha kavo za srbska ribiča, moža in ženo, pregnantca s Kosova ter egipčanskega podkapitana. Srba sta mu povedala, da tu dopustujeta že 10 let in sta se že spoprijateljila z Egipčani. Ti so tu vsako poletje na sezonskem delu. V stalni posadki na plivarici jih je devet plus trije Grki (kapitan, poveljnik stroja in en ribič). Tu so od maja do oktobra in živijo na barki.

Ob 11h, ko naš kapitan izve vse, kar ga je zanimalo, je že razbeljenih 33 stopinj. Odloči se, da je čas za daljši sprehod. Niti Ota, niti "svoja" žena nista navdušeni. Kmalu izplujemo. Zrak je nepremičen.

Tri ure kasneje se sidramo v turkizni laguni za otoki Diaporos. Vsem trem ohladitev v prijetno toplu morju izboljša počutje. Do večera nato na genovo prav počasi plujemo naprej med zalivčki slikovitih otočkov Diaporos do 3 milje oddaljenega, malo bolj zaprtega zaliva Dhimitraki. Ob 20h prihrumi nevihta. Odžene vse dnevne izletnike, ostanemo samo mi in nekaj prebivalcev luksuzne rezidence na obali.

Nevihta je ozračje malo ohladila, a je preveč soparno je za dobro spanje. Števila komarjev, os in muh raje ne omenjam...

pristanišče Akladhi, v ozadju Sarti

Lara med ribiči

domači posebnež

Ribiči vseh vrst. Srbski par je ulovil dva velika brancina.

laguna za Diaporosom

leteči surf

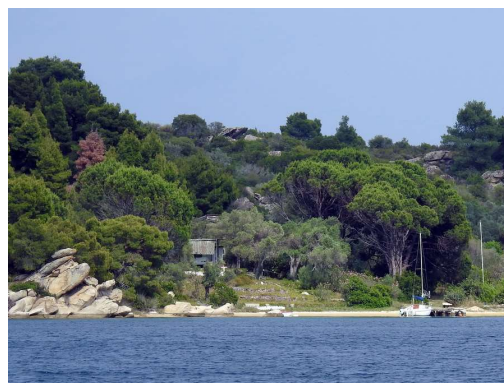
Diaporos

vse zeleno, urejeno in turkizno morje

vikendice

vikendice

čudne skale

ponoči nas varuje kapelica

10. junij 2019, ponedeljek

Dhimitriaki, Diaporos, Sitonia - Tsarki, Ammouliani

Jutranje plavanje je umilo ostanke slabo prespane noči.

Veter je v teh koncih ob tem času očitno redkost. Odbrnimo do zadnjega polotoka Halkidike, Akti. Natančneje plujemo v Tripiti, na korenu polotoka Akti, ker želi kapitan videti ostanke 2 km dolgega Kserkovega prekopa med morjema Signitikos na zahodu in Thermaikos na vzhodu polotoka. 30 m širok prekop so 2 leti kopali Perzijci, oz. njihovi prisilni delavci, da bi svoje ladje v maščevalnem pohodu na Grčijo čimbolj varno pripeljali v bližino Aten. Izkopan je bil l. 482 pr.n.št.. 10 let prej se je na južnem rtu Akti-ja v neurju potopilo 200 njihovih trirem in zaradi teh izgub je bil Kserkov oče kralj Darij Veliki poražen na maratonskem polju. Južni rt Aktija je znan po sunkovitih vetrovih in mogočnih valovih. Gora Atos, visoka 2033 m, na koncu rta strmo pada v 1100 m globoko morje. Najvišji izmerjeni val ob rtu je imel 12 metrov.

Od prekopa je ostalo bore malo. Atencem in Grkom ni bilo do tega, da bi skrbeli za lažji prehod sovražnih vojska z vzhoda.

Nadaljujemo proti otoku Ammouliani. Pristanišče je zasedeno z domačimi čolni, izletniškimi ladjami za ogled Atosa in trajekti za Akti. Zadnji hip se priveževa na zunajo stran pomola, da še najdeva odprt "supermarket" in dopolniva zalogo hrane. Vaški termometer kaže 37 stopinj. Pivo, čeprav je cena portoroška, naju je rešilo pred gotovo sončarico. Otina voda je zastoj. Glede na množstvo tavern in kafičev, mora biti na otoku veliko počitniških kapacitet. Gneče ni. Plaže so lepe.

Za prenočišče izbereva manj obljuden zaliv na zahodni strani otoka, saj je bil napovedan SV veter in nevihte. Vodna pot do tja pelje med plitvinami in skalicami. Na koncu doživimo pristanek v sili. Tik pred vstopom v zaliv opazim, da vlečemo za sabo vrv, ki ni naša. Kapitan hitro ugotovi, da je navita okrog propelerja. Vetra ni. Imamo ravno še dovolj hitrosti, da izpeljemo sidranje brez pogona. K sreči vrv ni naredila škode. Dežurni ladijski potapljač jo je zlahka odstranil. Bila je vrv "za obešanje perila" s katero ribiči označujejo odseke na mreži.

Nevihte nismo dočakali. Ko odidejo zadnji klepetavi južnoslovanski kopalci, ostanemo v zalivu sami med glasnimi galebi.

moja morska rezidenca je boljša

včasih pogrešam tako senco

Akti

Tripiti, kar je ostalo od prekopa

počitniška hiša po balkansko

za obisk Ouranoupolija je odločno prevroče

Ammouliani

Ammouliani

11. junij 2019, torek

Tsarki, Ammouliani - Limenaria, Thasos

Vstanemo s soncem in se odpravimo proti sveti gori Atos. Iz osamljenega zaliva med skalami odvijugamo natančno po včerajšnji sledi na ploterju, da ne bi doživeli kakšnega jutranjega srečanja s plitvinami.

Vetra je malo ali skoraj nič. Plujemo zahtevano miljo stran od obale. Gora je mogočna, samostani nekaj posebnega. Gostota prebivalcev v avtonomni entiteti na polotoku Akti je dobrih 5 prebivalcev na km². Gosti v ogromnih samostanih najbrž niso upoštevani...

Polotok je do visoke gozdne meje močno poraščen, pretežno z borovci. Področje okoli samostanov ali samostanskih vasi je lepo obdelano. Vrstijo se vinogradi, žitna polja, oljčni gaji. Na skrajnem jugu so na strmih skalah bivališča puščavnikov, nekatera dostopna le z žičnico. Očitno živijo osamljeno, nikakor pa ne v votlinah.

Tu in tam nas prehitijo male, hitre potniške ladje. Vozijo prebivalce in romarje od samostana do samostana. Srečamo tudi meniha - ribiča.

Gledava in slikava do 14h, oziroma do pred pred zadnjega samostana. Do varnega pristana v Ierisosu, na severu Aktija, je toliko milj kot do Thasosa. Ker piha ugoden veter in sva si Halkidiko v 7. dneh dodobra ogledala, obrneva kurs na najsevernejši grški otok Thasos.

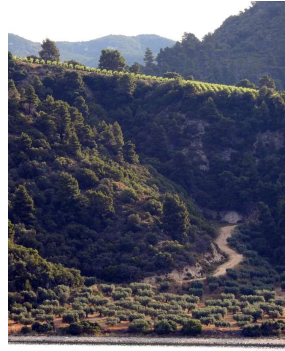
Malo s pomočjo motorja, malo samo z jadrji vplujemo v Limenarijo na JZ otoka. Luko so pred kratkim povečali s pomočjo evropskih sredstev. Še vedno ni vse končano in po grško najbrž tudi nikoli ne bo. Vse barke so na ogromnem pomolu in obrežju vezane bočno. Lara je dovolj majhna, da se vežemo na zunanjem koncu novega pomola, na zadnji prosti vez. Luka očitno nima luškega redarja kajti, če bi se vsi vezali sidro/krma, bi bilo prostora za najmanj še enkrat toliko bark. Tako pa ima vsaka barka na voljo vsaj en stolpič s priključki za vodo, elektriko in telefon. Od tega je zaenkrat na voljo le voda in to v neomejenih količinah.

Letoviška vasica deluje bolj balkansko kot grško. Enako prebivalci.

Nočni mir ni motila turbo folk glasba z obale, temveč klimatska naprava in generator sosednjega plastičnjaka...

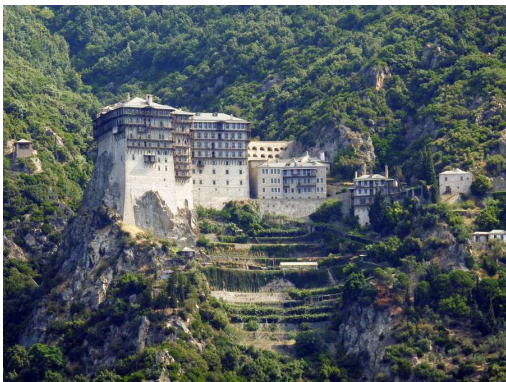
Atos

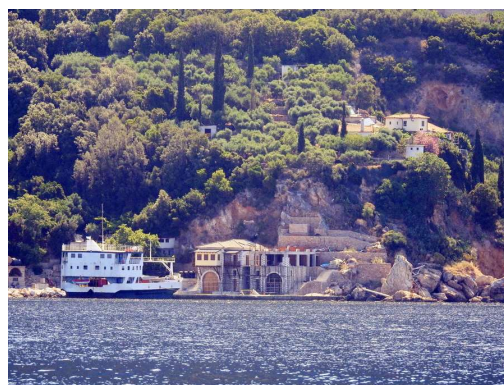
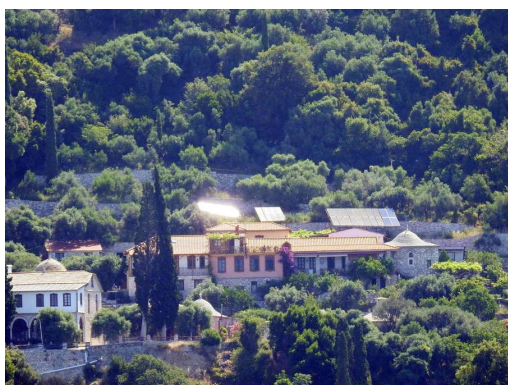

vzorno obdelano

samostani...

12. junij 2019, sreda

Limenaria, Thasos

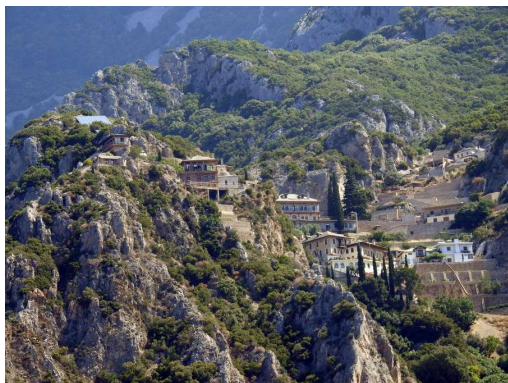
Ob barki imava krasen stebriček z dvema pipama za vodo. Voda je pitna in je zastoj. Logičen zaključek je servisni dan...

Opereva barko, Oto, perilo in sebe. Vse skupaj je tako naporno, da si privoščimo siesto. Proti večeru doživimo pravi "jesenski" dež, enakomeren dež brez spremljave bliska, groma in neverina.

Pred sončnim zahodom se ohladi in zjasni. Sprehodimo se do zapuščene vile na griču nad pristaniščem. Ogromna vila je bila upravna zgradba nemškega rudarskega podjetja od konca 19. stol. do grške samostojnosti. Poleg nje so ostanki predelovalnic in topilnic rude ter nakladalna rampa. Na otoku so do 1962 kopali železovo rudo, cink, svinec, srebro,... potem je postala Južna Afrika cenejši vir. Kot piše na informacijski tabli, naj bi surovino za izdelavo barvil (oker) na otoku kopali že 20.000 let pr.n.št.

Na griču z vilo je cela vrsta energetskih točk. Niso modernodobne.

Otok je znan tudi po belem marmorju, ki so ga cenili že v antičnih časih. Mogočna valobrana sta narejena iz lepo zloženih kosov marmorja.

še malo slik od včeraj

na južnem rtu

so tudi dobro opremljeni ribiči

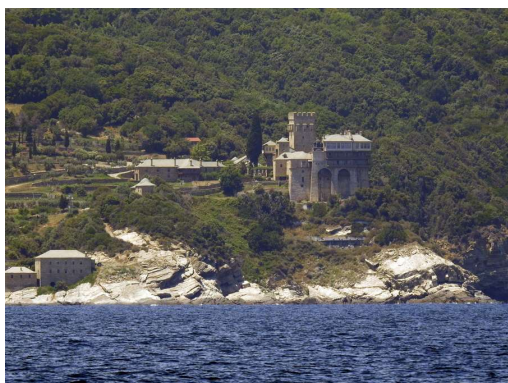
v pečinah

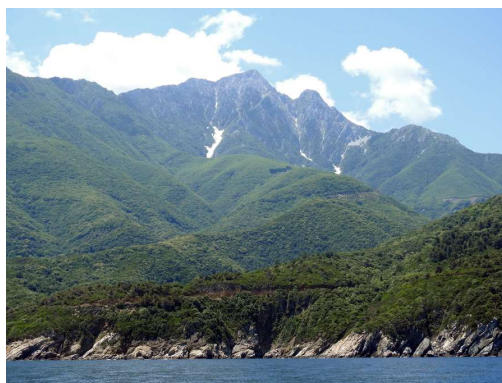
na JV strani

Mostar

še zadnji

pogled na Atos z JV strani

Limenarija, avstrijska vila

stari del pristanišča

povečana Limenarija

talilnice

13. junij 2019, četrtek

Limenaria - Alyki, Thasos

Zjutraj je na vrsti striženje otinega kožuha. Po dveh mesecih je že skrajni čas, saj tako kosmata zelo težko prenaša vročino. Čez dan neobiskani konec pomola je idealen kraj za kosmatenje okolice. Na njem so parkirani tovornjaki in bagri, ki čakajo na nadaljevanje del v pristanišču. Med njimi je hladna senca, kamor napeljeva elektriko iz barke, pogrnem plahto za pokrivanje gumenjaka in striženje ovce se začne. Po dobrih dveh urah je Ota kot prerोजना.

Pospravimo in izplujemo. Veter je in vetra ni. Okoli južnega rta Thasosa plujemo proti SV do antičnega kamnoloma marmorja na polotočku Alyki. Na južnem delu je vedno oblegana peščena plaža. Sidrava "na hrbtni strani" plaže v majhnem zalivu za kamnolomom in se veževa na kamnito skalo, ki štrli iz vode. Na enem bregu je antična vila, na drugem apartmaji na klifu, na dnu zaliva majhna peščena plaža. V zaliv sva vplula po elektronski karti na tablici Navionics Boating, ki ima precej realno narisane vse skale in čeri ob zalivu. Navionics karta na Raymarinovem ploterju tu ni uporabna. Dno na sredini zaliva je mivka, globine med 2 in 3 m. Zaliv je dobro zaščiten in miren, kopalci s soncem izginejo.

Kapitan gre loviti ribe s podvodno puško. Ribe so, a ne ujame nič, ker so tukajšnje ribe navajene takih tičev. Potem se z Oto izgubita v kamnolomu med antičnimi ostanki. Če ju nebi popadla lakota, bi najbrž prenočila kar tam.

Marmorja je na Thasosu na pretek, a tu so ga so lomili na obali in s tem prihranili težave s transportom do barke. Mojstri so klesali tudi končne izdelke, n.pr. stebre. Marmorne bloke ali izdelke so pretovorili na barko s pomočjo enostavnih lesenih dvigal. V stoletjih so tako olupili tretjino obale polotoka.

Kraj je lep, a je žalostno videti velikansko pogorišče nad obalno cesto, ki se razteza skoraj čez tretjino JV dela otoka. Včasih je moral biti lep borov gozd. Fire Security department, ki ima postajo na griču nad Limenarijo, je očitno zatajil....

striženje domače ovce

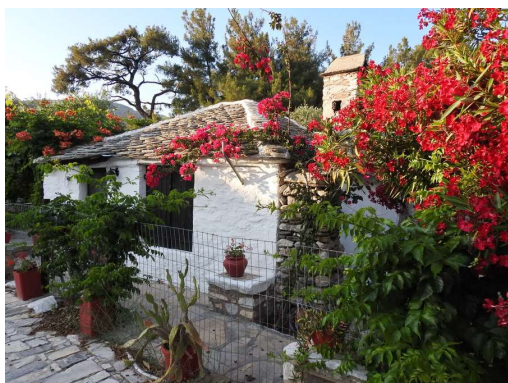
pogled na Limenarion in njene bele valobrane

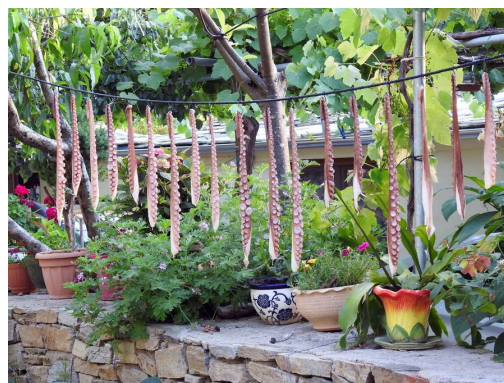
samostan nadangela Mihaila

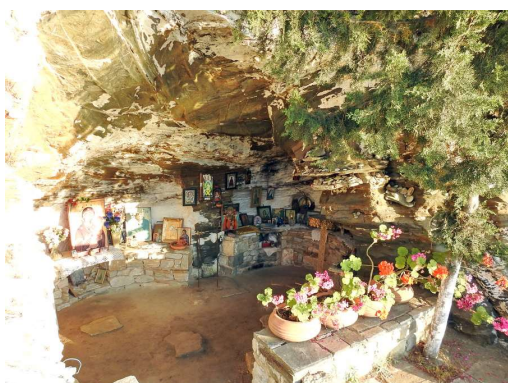
plaža Alyki

hiša po starem

hramba hobe po grško

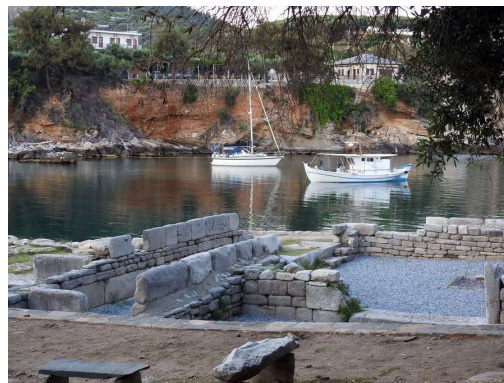
kapelica v votlini

nekdanji kamnolom marmorja

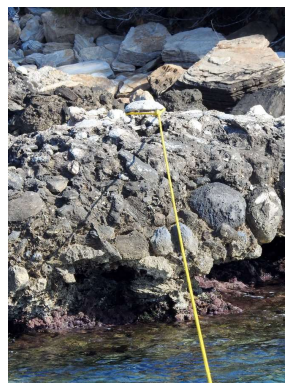
neizdobavljeni podstavek stebra

antično pristanišče

romantičen zaliv

naravna bitva

14. junij 2019, petek

Alyki, Thasos - Kamariotissa, Samotraki

Po jutranjem kopanju se ponovno zapodimo med antične kamne, tokrat vsi trije. Na polotoku so ostanki dveh bazilik in vil. Je moralo biti lepo.

Izplujemo in 2 uri prijetno jadramo v orco, kasneje na motor... Sredi morja zapoje rola. Ulovila se je velika lampuga (mahi mahi, zlata skuša). 20 minut sva jo utrujala, občudovala njene spreminjajoče barve, vlekla k barki. Ko bi jo moral kapitan zgrabiti, je ušla. Pregriznila je laks in uspešno ubežala pečici, z vabo vred.

Ostanek poti proti Samotrakiju, otoku prav blizu turške meje, motoriramo z vetrom v krmo in pregorevamo. V Kamariotissi nas ponovno čaka zadnje prosto mesto na koncu 400 m pomola. Časi, ko je imel vodo in elektriko, kot piše v peljaru, so že dolgo mimo. Danes premore samo še zarjavele bitve na grobem betonu.

Francoska soseda iz Limenarije sta že tu. Francoza, ki poznata Ljubljano. Gospod z barke Never je bil direktor pariškega varilnega inštituta in je bil službeno večkrat v Ljubljani. Sedaj je tudi on že 4 leta v klubu upokojencev in imata z ženo barko čez zimo v Grčiji.

Kapitan rezervira avto za jutrišnji "sprehod" po otoku, potem se zapremo v savno. Ko bliski levo in desno od nas ugasnejo, zapiha prijeten severnik, nas ohladi in barko nasoli. Valovi občasno preskočijo valobran.

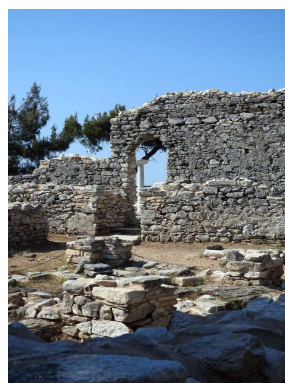
takole so lomili marmor

takole so ga premikali

Lara parkirana pred vilo

v baziliki

ekološko osveščeni trajekt na Samotraki

Coast Guard v akciji. Za sabo vleče turški čoln.

15. junij 2019, sobota

Kamariotissa, Samotraki

Otok Samotraki je velika gora z najvišjim vrhom Saos 1611 m. Je najvišja gora Egejskega morja. Na severni strani gozdovi ogromnih platan, kostanjev in hrastov segajo izpod skal vse do temno sivih prodnatih plaž. Na tleh raste praprotni resje. Koze kukajo od vsepovsod. Vsake toliko časa iz gore, podobne Alpam, prižubori potoček. Više zgoraj so slapovi. Po cestah sodeč, vode pozimi postanejo hudourniki. Vse skupaj izgleda malo neresnično. Ne spominja na otok...

Južna stran je do strmih pečin porasla z oljkami, vmes so polja ali ovce. Tu se nahaja tudi edina otoška svetla plaža in nekaj počitniških naselij.

Ljudje naj bi živeli od živinoreje, poljedelstva in turizma, ki pa ga ni prav veliko. Turistične so le cene v hori Samotraki.

Zaradi slabih izkušenj z najetimi avtomobili se najprej odpeljeva na edino bencinsko črpalko na otoku, nato v horo Samotraki. Hora je presenetljivo lepa, čeprav drugačna od egejskih. Hiške imajo strehe in balkone. Nad vasjo, ki se z morja skoraj ne vidi, so ruševine gradu.

Naslednja postaja je Svetišče velikih bogov (300 pr.n.št.). Prvotni prebivalci otoka so bili Kabeiri, menda feničanskega izvora. Častili so Veliko mater zemljo in ne običajne poganske bogove. Po ostankih sodeč so živeli prav prijetno.

V Loutri na severni strani otoka je termalno kopališče, ki je danes zaprto. Prvotno sva razmišljala o tem, da bi Loutro obiskala z barko. Ne bi se izšlo. Pristanišče je prazno, vhod zasut.

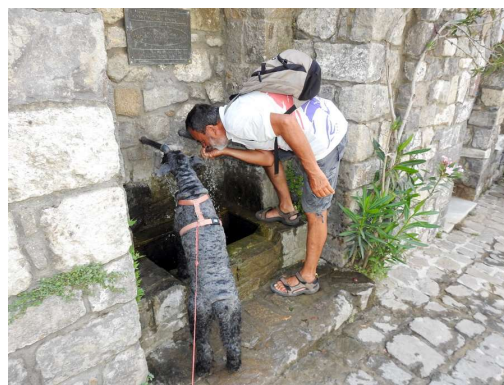
Sledilo je popotovanje v lepo ohlajenem Suzukiju do konca severne ceste. Konča se na črni plaži. Nato povratek na jug in po južni cesti do konca, do bele plaže. Vmes smo si privoščili sprehod po potočku in mrzlo pivo v senci kostanjev. Na jugu nas je oprala močna nevihta, ki je iz cest naredila drsališče in razsolila barko. Turisti-motoristi so imeli veliko preglavic in bušk, preden so uspeli zvečer vrniti izposojene skuterje.

Še enkrat obiščemo bencinsko črpalko, tokrat gremo po nafto za Laro. Dva obiska, malo treninga za našega maratonca in tank je ponovno poln. Na pomol pripeljejo nafto le, če naročiš več kot 100 litrov.

Hrana v tavernah na Samotrakiju ni prav nič omembe vrednega, a se je po dolgem dnevu prilegla.

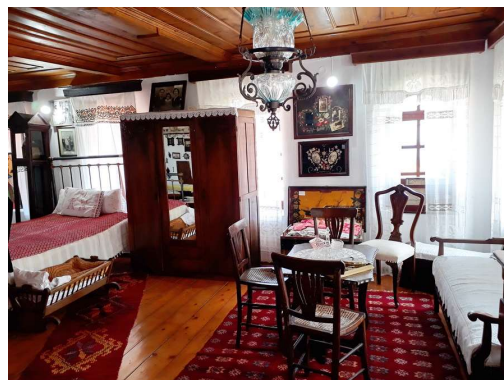
hora Samotraki

dva žejna

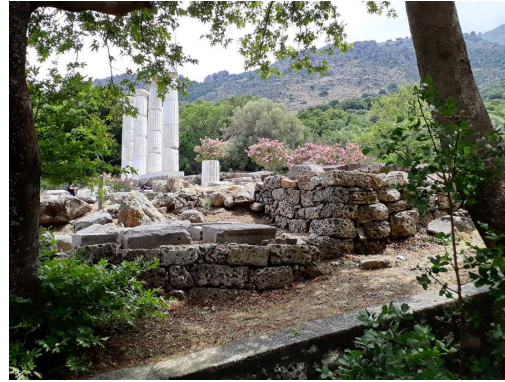
pred pekarnico v Samotrakiju

Notranjost premožnejše hiše v starih časih, ponekod najbrž še danes.

največja antična okrogla stavba

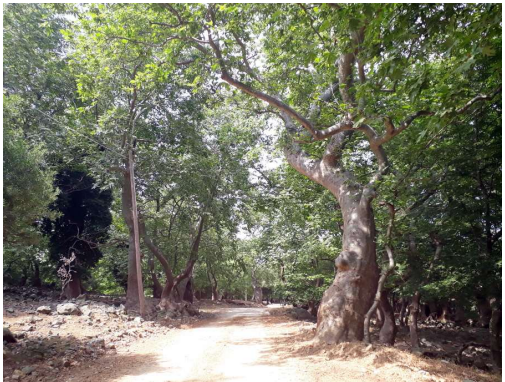
svetišče velikih bogov

črna plaža

prod na črni plaži

gozd platan

potok, višje je slap, ki je imel danes množico obiskovalcev

vhod pristanišče Loutra danes

Kamariotissa po nevihti

16. junij 2019, nedelja

Kamariotissa, Samotraki - zaliv Mourtzellos, Limnos

Čeprav je nedelja, najdeva odprto mesnico in pred njo pretepaško nastrojeno četo mačk. Bogdan reši Oto s pomočjo mesarjeve metle. Domiselni mesar ima za obiskovalce, ki ne govorijo grško, na pultu figurice živalic, igračke. Kapitan mu pokaže, kaj bi želela kupiti in misija kozliček uspe.

Ob nedeljah je v Grčiji večina trgovin zaprtih. Prebivalci dopoldan sedijo v kafičih in srkajo frape. Popoldan je čas za roštilj, zato je bila mesnica odprta...

Optimistično odjadrava iz lepega Samotrakija. Končno veter. A je bil veter samo v krogu 8 milj okoli visokega otoka, kot so včeraj povedali regatanti, ki so se zvečer pripodili v pristanišče. Potem ropotamo do prvega uporabnega zaliva na zahodu Limnosa, kjer sta že zasidrana znanca Francoza. Sidrišče je dovolj veliko, da se ne motimo.

Bogdan gre z Oto raziskovat kopno in s puško morje. Za večerjo je bil kozliček.

Po pričakovanjih se ponoči lepo valamo.

še nekaj slik z južne strani Samotrakija

shranjevanje čolnov - v asfaltu ob robu ceste so rinke za vrvi...

bela plaža

na koncu južne ceste

na cesti je voda in pesek od nevihte - poslastica za motoriste

prebivalke južne strani otoka

Limnos s severa

zaliv Mourtzellos

ima severni in južni del

v severnem delu je skalno dno

severna obala Limnosa

bodičasti grmi, koze so se skrile

17. junij 2019, ponedeljek

zaliv Mourtzellos - Myrina, Limnos

Danes imam rojstni dan. Torej najprej kopanje, še enkrat kopanje in potem jadrnanje do 10 milj oddaljene Myrine. To je vas, ki je na naslovnici Heikllovega navtičnega vodnika iz leta 2014, 12 izdaja.

Uspeva se privezati na obalo tam, kjer je vaška marina. Eni sosedi so Angleži, drugi Južnoafričani, naslednji sosed je Turk. Vsi se med seboj poznajo in navzkrižno čebļjajo. Ob 15h so vsi privezi zasedeni, sosedi umirjeni.

Kapitan je presrečen, ker je parkiran zraven stebrička za vodo, da lahko spet enkrat opere barko. Tona vode stane 5 €. Ne bo mu je zmanjkalo.

Proti večeru se le odlepi od svoje barke in pelje ženo na lepše. Ampak najprej se je potrebno povzpeti na vrh slikovite trdnjave, šele potem je na vrsti večerja s pogledom na sončni zahod. Dobro sva jedla in še boljše pila. Retsina z Limnosa je odlična.

turistični Limnos

Grdosije se praviloma začnejo premikati, ko Lara vpluje v pristanišče.

Oto je skoraj kap, naju tudi. Ne srečaš vsak dan srnjačka v krožišču - na zalivani travi...

pogled s trdnjave proti severu, odkoder smo prišli

severni del Myrine

južni del Myrine

pristanišče na jugu

cerkev na vhodu v zaliv

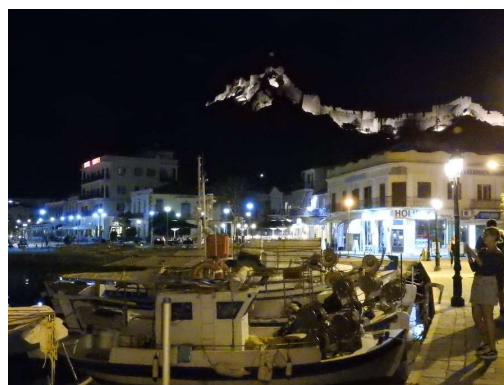
mi in ostala pisana družina, zloženi kot sardine v konzervi...

izložba za Oto

prijetne ouzerije

Myrina by night z osvetljeno trdnjavo

18. junij 2019, torek

Myrina, Limnos - Ag. Efstratios

Zjutraj gremo takoj v akcijo nakupa retsine z Limnosa. Kar nekaj časa je trajalo, da odkrijeva vinoteko z "včerajšnjim" vinom. Je 5 minut od bark, zraven пристаниšča za ribiče, izveva od sosedov, ko se vrneva s kartonom steklenic...

Zgodnji odhod je propadel. Moški so se zbrali in čvekali, Anglež Phill, Južnoafričan Henrik, Turek Kivanč in Bogdan, ki jih je še malo podžgal z dolenskim sadjcem... Če bi ženske toliko čvekale, bi bil vesoljni potop. Tako pa smo odšli na pot 2-3 ure kasneje in izvedeli velikooo koristnega. Turek je hvalil Ljubljano, Phill reli argonavtov (Volos-Gruzija), Henrik našo barko in svoj električni skiro.

Propadlo je tudi kopanje v sosednjem zalivu, da ne bi prenočili sredi morja, kar na koncu tudi smo...

Začuda celo pot jadramo. Končno imamo ugoden veter. Med potjo se na panulo ulovita dve tunini sorodnici, ena za drugo, težki po dobro kilo. Treba bo nabavit dodaten hladilnik. V našem, primernem za severna morja, počiva še kozliček.

Ko vplujemo v Ag. Efstratios na istoimenskem otoku, hitro ugotoviva, da so tisti štirje (oz. 2 + 2 na bok) možni privezi za jahtije že zasedeni. Prav čudno ne? ob 7h zvečer... Torej kolikor toliko v zaščiti pomola za "big ship", izven manevrskega prostora le-tega, sidramo spredaj in zadaj (v čisto mivko) v smeri valov z odprtega morja - edina šansa za preživetje, da se nam ne zrola od bočnega valjanja.

Vetra ni, so pa komarji in prijazni, rahlo čudni domačini. Dolga leta so sem pošiljali politično neprimerne Grke.

In še o Navionics-u. Pristanišče Ag. Efstratios ni pravilno vrisano v nobeni različici elektronskih kart, niti v peljaru. Kombinacija ploterske in androidne karte pomaga z veliko domišljije in budnim opazovanjem globinomera. Če bo imel kdo željo po obisku odmaknjene, malo premaknjene otoka, podobnega Biševu, dobi skico, izdelano po najini sledi.

Myrina, ribiško pristanišče

slika za razglednice

trgovska ulica

moški parlament

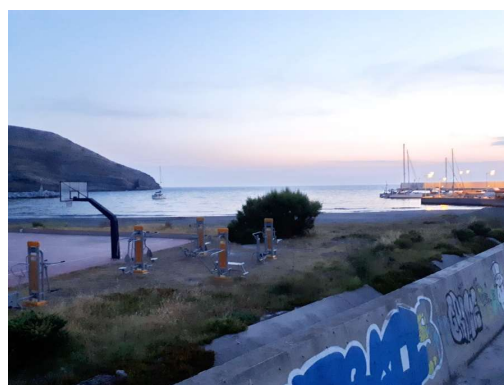
še pogled na prijazno Myrino od daleč

Ag. Efstratios

Ag. Efstratios

večerni pogled, levo smo mi

Z evropskimi sredstvi zgrajen kiosk za prikaz ribičije, je danes shramba za mreže domačih ribičev.

umivalnik pred hišo

19. junij 2019, sreda

Ag. Efstratios - Sigri, Lesvos

Vstajanje ob 5h, današnji cilj je Lesvos. Ota je sprehod opravila še v sanjah. Počakamo, da big ship pristane in izpluje v 15 minutah in izplujemo še mi.

Efstratios je slikovit, izdolbljene skale ob morju, terase od nekdanjih polj, njivic, leh po gričih. V zalivih so peščene plaže in do vsake vodi pot.

40 milj odprtega morja prejadramo. Najprej je bil veter v kljun, na koncu v krmo in zadnjih 5 milj je ropotal motor. Vmes se našemu navigacijskemu ploterju malo odklopi in izgubimo 24 milj sledi. Krivca nisva mogla točno določiti. Ali je bil kriv polnilnik za telefon, ki sva ga vtaknila v vtičnico zraven ploterja ali vročina, ki je že prejšnja leta ni prav dobro prenašal.

Skozi plitvi severni vhod zapeljemo v zaliv Sigri-ja in po nekaj miljah nam nasproti pridrvi Urekekec v novem dingiju. Sidramo poleg njih, južno od vasi, kjer sta še finska in avstralska jadrnica.

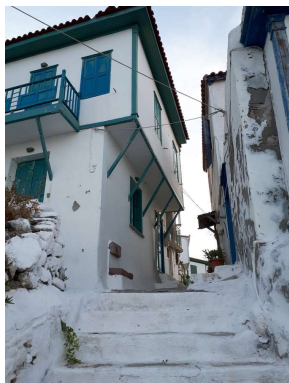
Prebivalci Lare in Urekeke so si imeli toliko za povedati, da je bil obisk taverne prekratek in smo ga nadaljevali še pri sosedih...

pristanišče Ag. Efstratios

dograjen oz. popravljen stari del pristanišča

vaške gase

hiške

glavna ulica

big ship čez cel pomol

Ag. Efstratios je bil očitno obdelan, danes se pase drobnica.

bivše terase

cerkvice na skoraj vsakem rtu

nenavadne skalne skulpture

20. junij 2019, četrtek

Sigri - Apothikes, Lesvos

Sigri je zelo prijetna vas nad mirnim zalivom. Ima taverne, trgovine ter muzej okamenelih dreves, kjer so zbrani najboljši primerki z Lesvosa. Nekaj eksponatov je tudi iz drugih koncev sveta. Muzej je privatna last, zato je, za razliko od državnega okamenelega gozda, odprt vsak dan med 9 in 17 uro. Urejen je bil z EU denarjem, a tokrat je rezultat presenetljivo lepo urejena zbirka okamenelih debel, korenin, listov s prikazom kako je vse skupaj pred 20. milijoni leti nastalo. Obe posadki sta bili navdušeni.

Do zaliva Kallonis, na sredini otoka, jadramo zelo hitro s SZ vetrom. Danes se ploter sploh ni vklopil. Tokrat določiva krivca. Sonce. Medtem, ko smo mi capljali po muzeju in pili frape, se je ploter sončil. Črno ohišje res ni dobra izbira za instrument, ki je namenjen za montažo na prostem. Iz hladilnika vzameva s škatlo z ribami, postaviva na ploter. Stroj se kmalu čudežno zbudi. Ribe gredo v nadaljno obdelavo.

Jadrava tudi skozi kanal v zaliv Kallonis, kljub mojemu nasprotovanju. Notri bo lažje zložiti jadra... po kapitanovo. Notri je pihalo kot pri norcih...

Sidramo zraven Urekeke pred vasjo Apothikes v popolnoma zaščitenem zalivu. Na tleh je vulkanska mivka in vsa sidra dobro primejo.

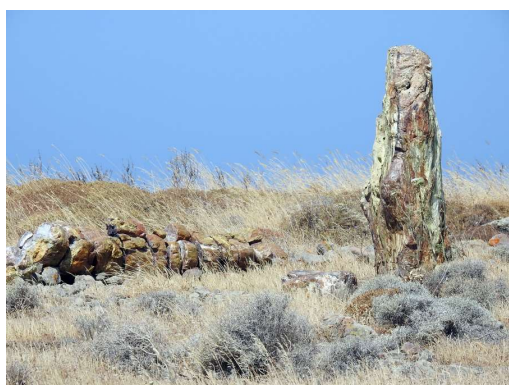
Za večerjo se preselimo na Urekeke in uspešno pospravimo najin ulov in kar nekaj Iztok-terana. Na obalo je taksiral Iztok z novim dingijem s čvrstim dnom in dobrim motorjem. Močno je pihalo še pozno v noč. Če nebi urekekci imeli nove pridobitve, bi Ota ostala brez sprehoda in vsi bi prespali na Urekeke.

simpatični Sigri

EU sredstva za ureditev gradu na rtu so vidno izpuhtela

okamenelo drvo

okamenele korenine in deblo

okamenelo deblo spodobnih dimenzij

na severni strani se gradi marina

precej turška arhitektura

okrasje na prav vsakem strešnem vogalu

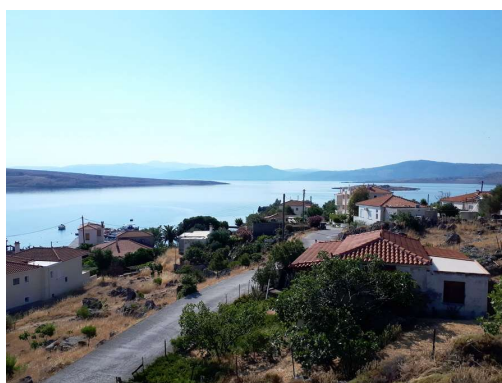
Erresos, roza letovišče - še jadra so roza

skriti pristan

Apothikes

Apothikes, pogled proti notranjemu zalivu Lesvosa

21. junij 2019, petek

Apothikes - Plomari, Lesvos

Zjutraj ni ne duha ne sluha o včerajšnjem vetru. Fanta in Ota gredo v vas iskat ribe. Ribičev je kar nekaj, rib malo.

Med oznakami na morju in kopnem odvijugamo iz zaliva Kallonis. Pristanemo v mestecu Plomari na južni strani Lesvosa. Plomari je turška vas v Grčiji. Hiše so pisane s štirikapnicami, pisani so tudi prebivalci. V pristanišču je veliko prostora. Je voda in elektrika. Kljub zanimivi lokaciji za najem vozila in poskušanje ouza v najstarejši ouzeriji v Grčiji, pristanišče ni oblegano. Pogosto vanj prihaja valovanje, ker je odprto na južne vetrove.

S prijateljico obdelava trgovine, kapitana opereta sol z bark in dolijeta nafto. Poklicali smo na črpalko in možakar z malo cisterno na kamiončku je rad pripeljal gorivo za dve barki.

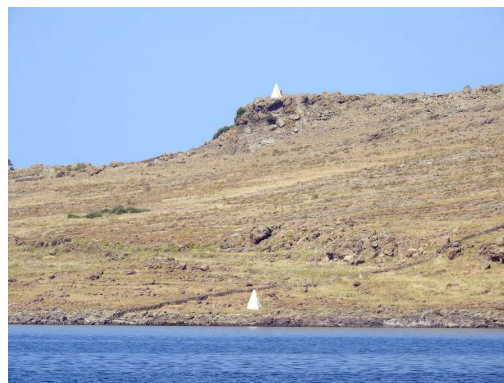
Vetra ni in neskončno vroče je. Preden se razidemo, v starem delu mesta pod več kot 200 let staro platano najdemo kafič s hlanim, točenim pivom. Urekeke odpluje naprej v zaliv Yeras, ker namerava plovbo proti jugu nadaljevati po turški strani Chiosa. Mi ostanemo, ker bi rada videla otok Psaro na zahodni strani Chiosa. Čez nekaj dni naj bi se ponovno srečali v Kirikosu na Ikariji, med stoletniki...

Siesta je danes nujna. Mehko kuhani smo.

Ko sonce zaide gremo raziskovat slikovito mesto in končamo na promenadi, midva na Mytosu, Ota na daljšem pogovoru z vaškimi psmi.

jutranji Apothikes

kopenske oznake plovne poti med plitvinami

Plomari

Plomari

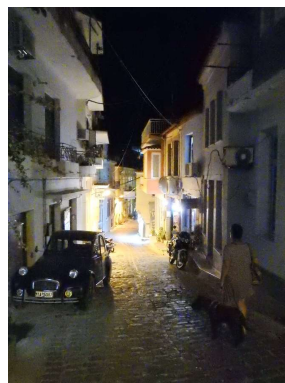
platana iz leta 1813

senca, hlad in pivo

nočne ulice

nočne ulice

22. junij 2019, sobota

Plomari, Lesvos - Psara, Psara

Jutranje ogledovanje ribičev, svaštarnice in ouzerije je trajalo do 12h. Nikakor se nismo mogli odlepiti od zanimivega mesta.

Prvo uro v senci Lesvosa ni bilo vetra, potem je veter sledil HNMS napovedi, čeprav je kapitan rekel, da velja napoved bolj za tam doli... V petih minutah je iz 0 Bf nastalo 5 Bf, občasno 6 Bf in na koncu pri Psari 7 Bf. Enako so napovedi sledili valovi od 0,5 do 1,6 m (penica ni bila omenjena). Za vsak slučaj, (oz. na mojo željo) smo skrajšali že na začetku in prišlo je kar prav, kajti Lara je proti Psari glisirala ne prav z običajno hitrostjo. Prvič se nama je zgodilo, da se nama je tovorna ladja umaknila s poti. Bila sva na desni in pod jadra, a veliki so veliki. Preden smo se skrili za otok, je bilo vetra toliko, da je bila še genova odveč... Tokrat se med potjo ni dalo kuhati, pospravljati in pisati bloga.

V pristanišču je pravi direndaj. Na pomolu za velike ladje je privezana ultramoderna ladja obalne straže, zraven nje vojaški patrolni čoln. V mandraču je polno jadrnic, zvezanih med seboj zaradi močnega bočnega vetra. Na obali se nekaj dogaja. Pa pristani, saj zmoreš, pravi kapitan - sidro/krma v majhno in edino luknjo na obali, bočni veter 25-30. Uspem in celo sosedovega sidra nismo zadeli in šnops na koncu ni bil potreben.

V vasi je velika fešta na državnem nivoju, proslavljajo začetek upora proti Turkom pred 200 leti. Uporniki so na Chiosu razstrelili smodnik na turški admiralski ladji medtem, ko je posadka popivala. Vodja akcije je bil s Psare. Turki so se maščevali in več dni oblegali Psaro. Domačini, ki niso bili kos turški premoči, so pobegnili v utrdbo nad vasjo. Ko so Turki vdrli v trdnjavo so Psarani raje kot svobodo, žrtvovali svoja življenja in razstrelili uskladiščen smodnik, ki je pobil tudi večino sovražnikov. Geslo "Svoboda ali smrt" imajo napisano na svoji zastavi. Otok si od takrat ni več opomogel. Namesto nekdanjih 7.000 prebivalcev jih zdaj šteje le 450.

Admirali, admiralke, popi in pomembneži so se najprej povzpeli do spomenika in ostankov trdnjave. Sledila je prireditev z govori, recitiranjem, petjem in folklornimi plesomi. Po sprevedu otrok z baklami so na obali ustrelili s topom in Oto je skoraj kap (mene tudi). Nato se je dobesedno nad našimi glavami razstrelil eden lepših ognjemetov, kar smo jih videli (po podatkih domačina je bil 10x cenejši od Jankovičevega). Še dobro, da je močno pihalo, sicer bi Lara spet dobila ošpice.

Fešta je trajala do jutra. Glasba je bila prijetna in mi tako utrujeni, da smo kmalu zaspali.

sobotno jutro, v pristanišče pridrvi ribja tržnica

stojnica za ribe

malo arhitekture

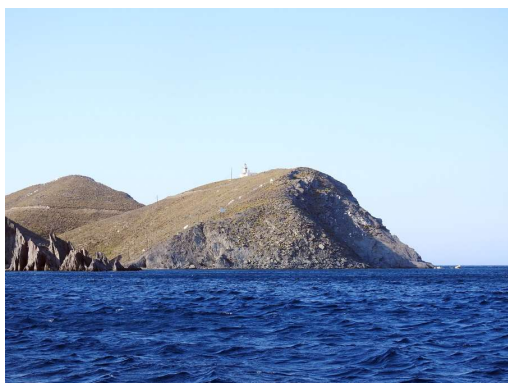
mestno središče

pristanišče Plomari-ja

nas je varovala lep del poti

divja Psara

na poti s trdnjave na Psari

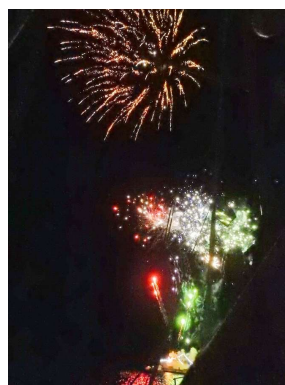
priveditev na glavnem trgu

veljaki

plesalke

finale

23. junij 2019, nedelja

Psara, Psara - Kato Fana, Chios

V nedeljo zjutraj se praznovanje nadaljuje. Vaščani, povabljeni, vojaki in marinci se zbirajo. Priropota helikopter z dodatnimi veljaki in nedeljska maša se lahko začne.

Mi odkorakamo na hrib z ostanki trdnjave, ki je danes zapuščen, in raziskovat vas. Medtem se na glavnem trgu dogaja polaganje vencev na spomenik psarskim junakom. Ko je proslave konec, sodelujoči okupirajo vsa senčna mesta v edinih dveh tavernah na obali. Med pisano družino komaj najdemo napol osončeno mizo za frape. Čeprav še vedno piha, je peklenko vroče.

Včeraj smo zadnji pripluli, danes zadnji izpluli. Živahen veter traja le nekaj milj stran od otoka, potem vetra ni, je veter v nasprotno smer in končno nežen veter v včerajšnji smeri. Prav počasi se s polnimi jadri valjamo proti jugo-zahodnim zalivom Chiosa.

Sidramo v globokem zalivu Kato Fana, kjer nas že čaka Urekeke. Včerajšnji močan veter in zopni valovi so presenetili tudi njih na vzhodni strani Chiosa in jim spremenili cilje.

Večerno kopanje se je prav prileglo, kasnejše druženje tudi.

vas Psara s pristaniščem

okrašene ladje

vojaška in obalna straža

Lara je ostala sama

zahodni del vasi

pogled proti Antipsari

domači ribiči v nedeljo počivajo

notranje pristanišče

domače diplomatsko vozilo

okrašeni samostan

"Gavdos" ni prav stara ladja...

ni kaštel, ampak opazovalni stolp na Chiosu

24. junij 2019, ponedeljek

Kato Fana - Emborio / zaliv Kamari, Chios

V zaliv čez dan zaide nekaj kopalcev, ki zvečer izginejo in se zjutraj ponovno naselijo. Ponoči je čista tišina in zvezde od-do. Zaliv je globok, zato je valovanje odprtega morja zanemarljivo. Telefonskega signala skorajda ni.

Na jutranjem sprehodu obiščemo nekdanje svetišče Apolona Phanaios. Stoji na energetsko močni točki. Okoli njega so vidni ostanki večjih in manjših svetišč iz davnine. Sedaj je tam mala cerkva. V bližini najdemo vodnjak z živo vodo, zraven njega trsje v sicer dokaj suhi pokrajini. Rastejo oljke, rožiči, trta in drevesa mastike. Chios je znan po nasadih mastike, katere smola se uporablja v slaščičarstvu in daje okus istoimenski pijači.

Jugo-zahodna obala Chiosa je polna zalivov, ki se končajo s peščenimi plažami. Tu in tam je kakšen zaselek, večina je praznih, mirnih. V čisti bonaci zapeljemo okoli južnega rta otoka in sidramo v zalivu Kamari. Jugo-vzhodna stran otoka je bolj poseljena z vasmi in vikend hišicami.

Ob zalivu Kamari je nekaj majhnih tavern, veliko vikendov in malo domačinov. Čez hrib je siva peščena plaža, ki med rdečkastimi okoliškimi skalami izgleda, kot bi bila umetna, pa ni. Je dobro obiskana in obkrožena s pravimi poletnimi dvorci starejšega datuma.

Lokalno pivo je odlično, nočno kopanje nujno, da sploh lahko zaspiš.

zaliv Kato Fana

ostanki Apolonovega svetišča

notranjost cerkvice

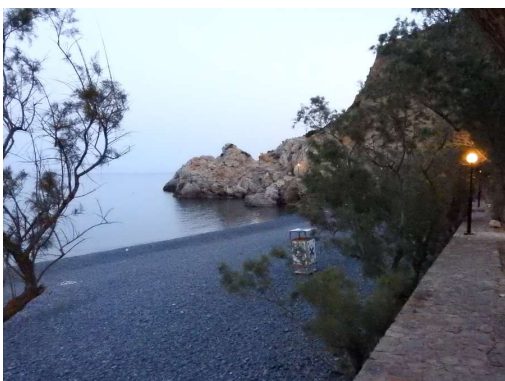
vodnjak iz prejšnjega stoletja

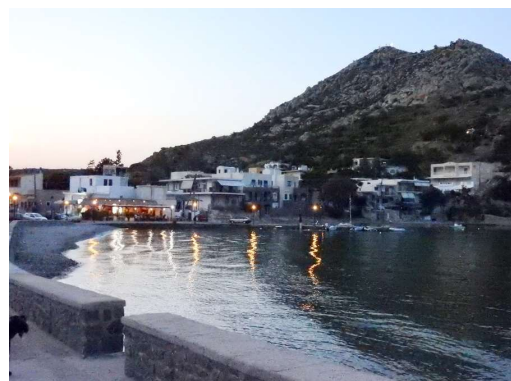
osamljena Lara, Urekeke je že izplul

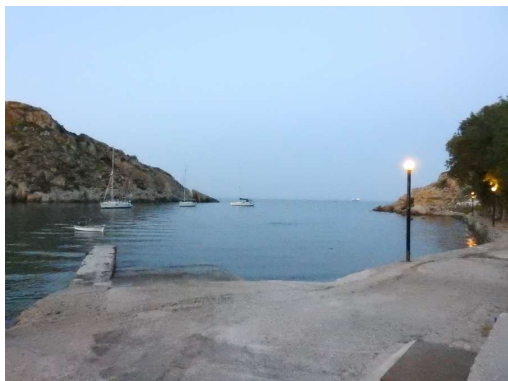
poletne rezidence

siva plaža

vasica ob zalivu Kamari

4 račke

z ornamenti poslikana fasada počitniške hiše

hiše so starejše, iz prejšnjega stoletja

simpatične tavernice

25. junij 2019, torek

Kamari, Chios - Kiriaki, Ikaria

Po kopanju, sprehodu in klepetu s sosedi, srbskim parom, ki živi v Kanadi in ima barko na Samosu, izplujemo proti Ikariji.

Severo-vzhodnik postane sever, kasneje severo-zahodnik in pred Ikario zahodnik. Pihalo je od 0 do 22 vozlov. Valovi so bili od SV in SZ in kadar so se sestavili, je Laro vrglo v zrak. Na začetku je šlo hitro, kasneje bolj počasi. Pod Ikario je vetra zmanjkalo in zadnje 3 milje smo motorirali.

V nedokončani marini v Kiriakiju sta naju že čakali Mala in Urekeke. Prebivalci Male so s pivom takoj po pristanku poskrbeli, da naju ni zadela vročinska kap. Ota se je zadovoljila z vodo, ki je pri sosedah vedno boljša od domače.

Nedokončana marina ob vasi Kiriaki je podobna zgodba kot Limenarija na Tasosu in še kje. Servisni stebrički stojijo presenetljivo na gosto, voda je, elektrika ponekod, muringov ni. Vsi se vežejo bočno. Za nami prišli še dve jadrnici in zasedli še zadnji prosti mesti. Obeta se meltemi, zato se varne luke polnijo.

Pekleno vroče je. Preden vse tri posadke odkorakajo v mestece čisto zraven marine, takorekoč za vogalom, skočiva še v morje. Morje v marini je relativno čisto, predvsem pa ohladi.

cerkev čuva zaliv Kamari

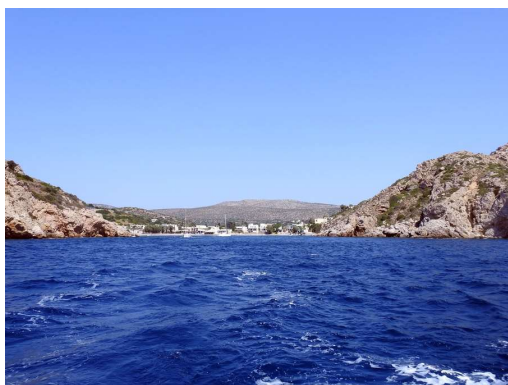
zaliv

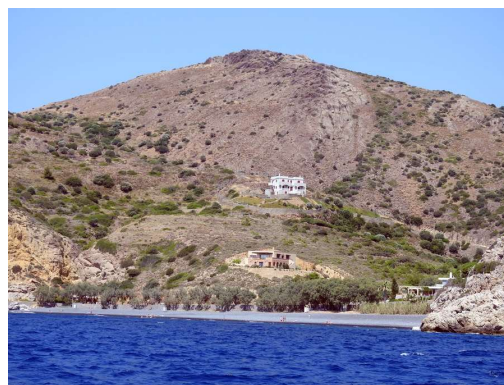
mastika

mastika drevo

vas Emborio v zalivu kamari

siva plaža pri Emboriju

tudi Ikaria je bila obdelana

stražni stolp na Dhrepanonu, vzhodnem rtu Ikarije

26. junij 2019, sreda

Kiriaki, Ikaria

Zjutraj imajo kapitani parlament in se ne uspejo dogovoriti kaj narediti, kam odpluti. V soboto in nedeljo vedno bolj resno napovedujejo orkanske vetrove. Do sobote se bo dalo pluti, a težje je v Egeju najti ustrezno zatočišče.

Nedokončana marina v Kiriakiju nas dobro varuje. Imamo vodo iz 70 stebričkov s po dvema priključkoma za 20 bark. Dobro izkoriščena EU sredstva, ni kaj. Zadovoljni so Grki in zadovoljni smo mi uporabniki. Lahko se kopamo v sladki in slani vodi. V mestu je frizer, samopostrežna pralnica perila in trgovine za vse kar rabimo. Za danes ostanemo tu, pospravljamo, peremo perilo in barke, nekateri gredo k frizerju, drugi šraufajo, tretji spijo...

Zvečer kljub pomoči dobrega domačega piva še vedno ne najdemo odgovora kam naprej.

pogled z Lare

pogled nazaj v marino, Lara je na sredini

pogled naprej, za vogalom je mesto

prijazni Kiriaki; prva vrsta so avti za najem, druga taverne

27. junij 2019, četrtek

Kiriaki, Ikaria

Zjutraj izpluje Mala, kasneje še Urekeke. Lani sva ob prvem naznanilu meltemija pobegnili na zahodno obalo Egeja in Ikario gledala le od daleč. Letos sva sklenila počakati, da mine prvi udar meltemija in počitek izkoristiti za ogled otoka.

Najameva rumenega Getza in se odpeljemo v hribe. Ikarija je gorata, divja, prepisna. Na otoku ni rezervatov za turiste z mega hoteli. Vse je bolj preprosto, vaško, s sobami in stanovanji za najem. Kopaš se lahko na peščenih plažah in v tolmunih potokov. Za kolesarjenje je naporna, saj so vse ceste gori-doli. Planinske poti so označene.

Na severni strani hribov iz zelenja štrlijo neobičajne, ploščate skale, v katere so vgrajene kapelice ali zatočišča. Reke so hudourniške. Kjer se zlivajo v morje so peščene plaže, ponekod za njimi sladkovodni tolmuni. Glavno mesto Ikarije Evdilos ima veliko пристanišče v katerem morje diha tudi v brezvetrju, kaj šele, ko vleče meltemi. Bolj zaščiteno izgleda majhno pristanišče malo bolj na zahodu Gialiskari, kjer sva srečala tudi največ turistov in apartmajskih hiš.

Cesta nazaj na južno stran otoka pelje čez zahodne hribe in je včasih ozka le za en avto, včasih ima narisan na sredini črto. Na celem otoku nisva na nobeni cesti videla neprekinjene črte.

V pristaniški vasi Manganitis na jugozahodni strani otoka si ogledava mogočen pomol. Tudi tukaj je najbolj primerno pristajati v brezveterju. Na tem koncu so padajoči vetrovi najbolj izraziti.

Cesta nazaj na vzhod, v Kiriaki, vijuga po pobočju med oljčnimi nasadi in nekdam obdelanimi terasami. 19 km prevoziš v 45 minutah, če si zelo spreten voznik...

Kar nekaj jadrnic v marini se je medtem zamenjalo. Za nami je privezan Nalu, Bojana Breclja (<https://www.medland.life/>).

Skopamo se in umirimo. Dan je bil dolg in vroč. Urekeke in Mala poročata, da je bilo včerajšnje razsoljevanje bark zaman. Na poti proti zahodu so imeli več vetra in vala od predvidevanj.

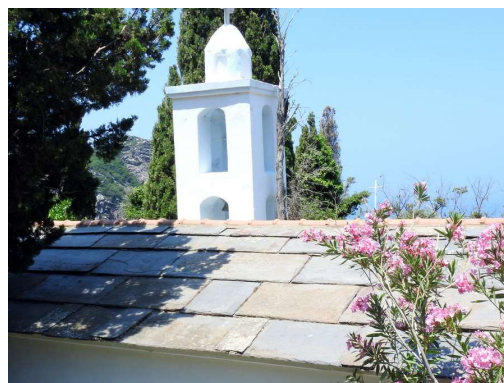
Kiriaki, marina je skrita pod levim hribom

razmetane skale na severni strani otoka

Agia Sofija

obnovljena streha iz strojno rezanih škrlj

Kača je varovala cerkev sv. Jurija

hudourniške doline

Evdilos

Gialiskari

samostanska cerkev v Pigiju

freske v notranjosti - redkost v Grčiji

samostan Theoskepasti

miniaturna kapelica pod skalo je visoka za pol človeka

28. junij 2019, petek

Kiriaki, Icaria

Danes imava modrega Getza za 20 € in gremo na potep na vzhod otoka. (Včeraj smo odšteli 30 € za rumenčka.)

Ob severnem koncu pristajalne steze najdeva od vseh vetrov zaščiten pristan Ag. Kyriaki, ki je nastal ob gradnji letališča. Pristajalno stezo so zgradili tako, da so delno prekopali hrib, izkapanino pa nasuli proti morju, da je zadosti dolga. Ko so utrjevali nasip, so utrdili še nekdanji ribiški pristan. Včasih je tam deloval navtični klub, danes ni žive duše, le nekaj bark. Glede na veter in valovanje zunaj, je v pristanu prav mirno.

Okoli steze, ki dimenzijsko spominja na tisto v Vrsarju, se zapeljemo do plaže Iero. Splezamo do Dionizijeve jame, gremo malo plavat in nazaj na prejšnjo stran steze na ogled toplega vrelega, ki smo ga prej spregledali.

Na plaži v Farosu jeva dobro grško pito in pijeva mega frape, porcija 1/2 litra.

Pravi počitniški dan zaključimo z lenarjenjem na barki. K sreči imajo komarji in muhe zaradi vetra že tri dni prepoved letenja.

Slike so še od včeraj, današnje pridejo na vrsto jutri...

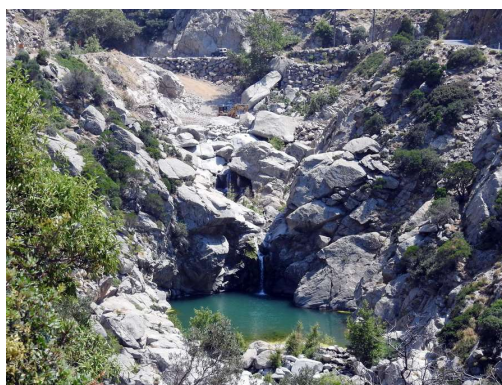
glavna cesta...

tako so živeli včasih

skromna notranjost

vabljivi tolmun

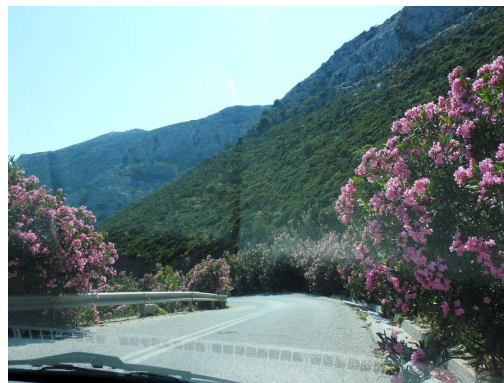
vmes so tudi vinogradi

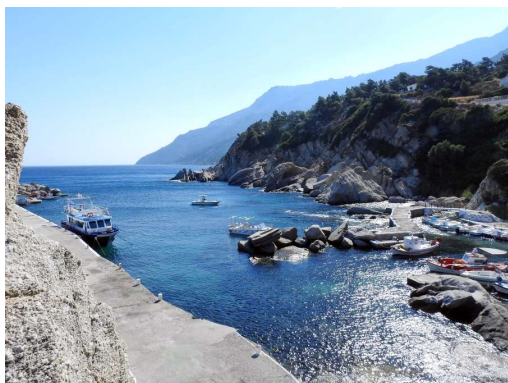
drugi najvišji vrh otoka 735 m

čebelnjaki so tam kjer je paša

cesta proti južni obali

Manganitis

Manganitis

Manganitis

Manganitis

29. junij 2019, sobota

Kiriaki, Ikaria

Zjutraj, še v temi, prileti prvi pozdrav meltemija. Kapitan gre preverit privezne makrameje. Nadaljnje spanje je malo bolj zibajoče.

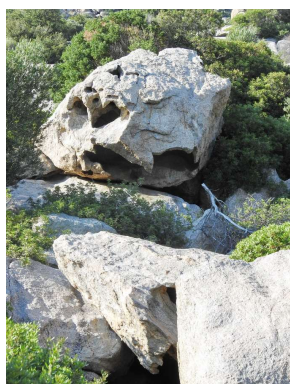
Dopoldan se veter malo umiri. V pristanišču za big ship valovi segajo do pomola, torej ni čudno, da se v marini malo ziblremo. Pravzaprav, če pogledaš na odprto morje, je pri nas nirvana.

Obišče nas Bojan Breclj. S kapitanom premlevata Karpatos in Kreto, kamor namerava. Nadaljevanje bo jutri, ker je nekam odbrzel...

Danes imam končno čas za urejanje kupa slik, pisanje bloga. Kapitan ureja drobnarije po barki.

Prišli sta dve novi jadrnici. Vsi skupaj čakamo koliko vetra nam bo poslal Eol. Malo že razgraja...

Slike od včeraj in danes, da bomo končno na tekočem.

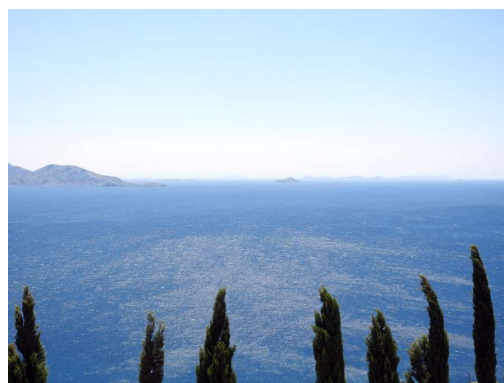
čudne južne skale

divje morje, divje pobočje

še vedno glavna cesta

Zjutraj je bila vidljivost enkratna za Egej. Patmos, Halki, Furni, z leve.

pristan Ag. Kyriaki (Armyrida)

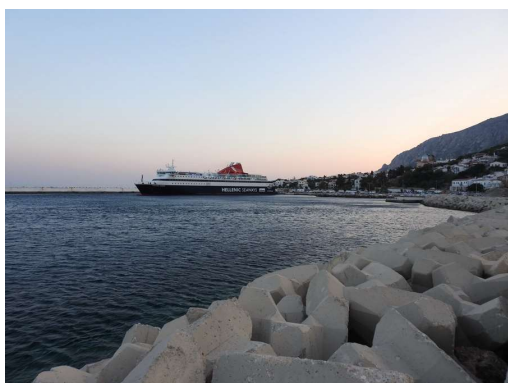
plaža Iero

topli vrelc ima kamnito banjo za dva

plaža Faros

trajektno pristanišče Kiriaki in big ship

ovčke v staji, skrajno desno Nalu

marina

marino varuje kapela Marijinega vnebovzjetja (Analipsis)

30. junij 2019, nedelja

Kiriaki, Icaria

Ponoči je začelo spoštljivo pihati. Zjutraj vse škriplje in tuli. Je kar nekaj vala, a ko pogledaš čez vhod v marino, si začuden, da ga ni več. Zunaj je vse belo. Marina ima res veliko odveče opreme, a je v osnovi pametno projektirana.

Jadralska družba se začne premikati pozno. Na klepet prikoraka 77 letni avstrijski štajerec Hans s soslednjega pomola. Tokrat Bogdan sogovornika uspešno omehča z Adijevim savinjonom. Izve toliko zanimivega, koristnega, da vzame blocek in sproti zapisuje.

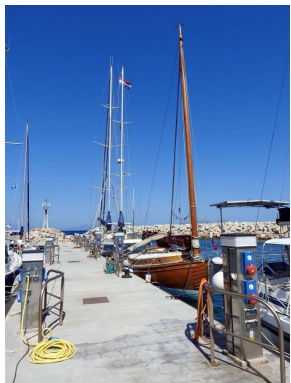
Ko moška končno nehata klepetati, gremo na ogled desne polovice mesta in frape v kavarno na pečini nad marino.

Sledi kopanje v termalnem kopališču. Ne v sosednji vasi, Therma, niti ne v tukajšnjem mestnem termalnem kopališču, ki je že leta zaprto. Od Hansa izveva, da je bazenček, ki se skriva pod pečinami v marini, termalni vrelc. Namakanje v približno 40 ° vodi danes prija. Ko prilezeva ven, skoraj zmrzneva na vetru. Najina koža je pomlajena, midva pomirjena...

Ne vem zakaj mi butci luže pod steno nismo preskusili že prej. Vaški otroci vsako jutro uživajo v njej.

V stenah domujejo male sovce. Oglašajo se zjutraj in zvečer.

Zvečer ja v kokpitu po štirih dneh pristala prva muha. Morda je to znamenje, da bo jutri meltemi zares odšel.

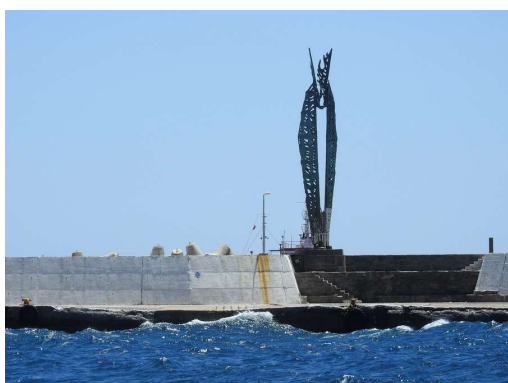
naš pomol, Nalu in naših 11 stebričkov za 6 bark

pogled iz marine

Takle je tloris. Googl je še ni posnel.

glavni pomol s spomenikom Ikarusu

glavno pristanišče v 7 Bf

za pomiritev: cvet svilene akacije

kostanjčki rastejo